

„Der springt noch auf”

(Radnóti emlékoszlopára)

*Száz esztendeje már, hogy e sanda világra születél
 Csillaggal bélyegzett, sors szaggatta magyarnak,
 Eltévedt humanistának, rossz káini vérrel
 Vert, ezer éve Turán-átok sújtotta hazában.
 Elméddel zulu főnök, hindik közt mabaradzsa,
 Buddha utóda, sabinsab Xerxész egykori trónján,
 Láma lebettél volna, arany csengője Tibetnek,
 Életigenlő, bölcs filozófus, béke követje,
 S lám, mi jutott neked osztályrészül Jahve kegyéből?
 Átjárt száz zulu lándzsa, következtek hindi bigottok,
 Sárba tiport tetemed csócsálták perzsa sakálók,
 Szárnyas oroszlán-istenszobra hazug Ninivének
 Nem védett dögevők karmától, általa lettél
 Bárány, vágóhidra vezényelt áldozat-állat,
 Megkéselt Ciceró, Nérók közt, Róma tüzeiben.
 Vágytál boldog békeidőt, jobb kor közeledtét,
 Tűzcseppjét szerelemforrásból asszonyi csóknak,
 Tisztes, igaz szavak ágán ért költői gyümölcsöt;
 Adni akartál szellemi étket a rászorulóknak,
 Áldott, gyermeki hittel vállalt Golgota-járás
 Végén mégsem a Megváltó új arca lebettél,
 Önmagad árán újratereztve az emberiséget.
 Holt, térkép-tájunk édenné válna kezdetől,
 Hogyba tanításod magvát sivatag befogadná,
 Mégis jobb, hidd, hogy fejedén tövises koronával
 Életedért páncélt nyertél; megvéd a csömörtől,
 Mit poharadba' csalódás méregcseppje okozhat:
 Nem fog okulni ez ország sem más sem maga kárán,
 Pusztítás, vér ostora sem tanította e népet
 Összefogásra, együtt-szólásra; a vész közeledtén
 Nem kéz-kézben szállunk szembe gigászi erőekkel;
 Testvérkéz pántként testvér torkára fonódik;
 Múltunk testvérgyilkos- s áldozat-árnyai közben
 Zsoldosokat toboroznak százszor-vert seregükbe.
 Fegyverzajban – mind igazabb – hallgatnak a múzsák;
 Bölcs, humanista poéta, pihenj tetszholtra hibernált
 Állapotodban, akár Kiss János, Bajcsy-Zsilinszky,
 S mind, kik mertek szembeszegülni a démoni haddal.
 Újabb századok eldöntik sorsát a magyarnak:
 Győzhet az ész, ha felépül tornya Szibilla-szavadnak,
 Vagy kristálygömbként hányódunk durva kezekben,
 S mit mongol nyila, gögös félhold, sas sosem ért meg:
 Széthullunk, Európa tapos végig cserepünkön.*